

Kraft, men jeg kan ikke indse, at dette er sket ved den Ændring, der er indført i det nu foreliggende Forslag. Jeg skal altsaa meget anbefale det kommende Udvalg at føre disse Bestemmelser tilbage til den Skikkelse, de havde i Regeringsforslaget.

Der kunde være enkelte andre Ting, jeg kunde ønske at berøre, men Forhandlingen er allerede langt fremrykket, og jeg skal da kun til Slutning udtale, at man nu ved fælles Bestræbelse maa kunne komme til en Afslutning af Skattespørgsmaalet. Selvfølgelig vil jo Ordningen i Hovedpunkterne ikke tilfredsstille alle, og ikke tilfredsstille den Del af Befolkningen, jeg repræsenterer, men desuagtet er jo Maalet det at søge at faa en mere retfærdig Fordeling af Byrderne navnlig til Staten, saaledes at der ikke bliver saa stor Utilfredshed som tidligere. Jeg vil derfor meget ønske, at der nu maa naas en Afslutning, som ganske vist *kan* naas ved fælles Imødekommen. Jeg tror, man er godt paa Veje til det.

Indenrigsministeren (Enevold Sørensen): I den Række Bemærkninger, som det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) gjorde over for Enkelt-heder i Lovforslaget, omtalte han særlig Vedtægterne. Naturligvis kunne de Tal, som ere opstillede i denne Paragraf, gøres til Genstand for Forhandling. Det gælder jo ogsaa her, at ingen kan paavise en bestemt Grænse og sige, at inden for den og den Grænse ligger den absolutte Retfærdighed. Og naar man husker paa, hvor lidt Spillerum denne Paragraf giver Kommunerne ved Fastsættelsen af deres Skat, maa man dog indrømme, at den er en Indsnævring i det nu bestaaende, idet Kommunerne for Tiden, naar de lægge deres Skat efter Formue og Lejlighed med Hensyn til, hvor meget de ville lægge paa hver enkelt Skatteyder, staa fuldstændig myndige og kunne gaa saa højt, de ville.

Spørgsmaalet om Sagføreres og Lægers Medoptagelse i de Erhverv, der skulle svare Skat til Erhvervskommunen, fandtes ikke paa Regeringens oprindelige Forslag. Det er kommet til i det andet Ting, men jeg har ment at kunne tiltræde det, særlig paa Grund af den Bestemmelse, der følger efter: „hvortil er knyttet Forretningslokaler“. Naar altsaa en Sagfører i en By tillige driver Forretning i en anden By — ikke paa den Maade, at han kun kommer der besøgsvis —, men har Forretningslokale der med dertil knyttet Personale, maa han med Hensyn til mellemkommunal

Beskatning betragtes ganske ligesom en anden Mand, der driver Næring i en anden Kommune end den, hvori han har Ophold. — Det samme gælder med Hensyn til den optagne Bestemmelse om Fideikommiskapitaler. Den forelægger heller ikke i Regeringsforslaget, men er kommen til under Behandlingen i det andet Ting. Jeg kan ikke nægte, som jeg ogsaa udtalte den Gang, at jeg har mine Betænkeligheder derved. Men der ligger jo ganske vist en betydelig Forskel mellem en almindelig Kapital, hvoraf en Mand trækker Renter, og saa dette Tilfælde, hvor Besiddelsen af denne Kapital er knyttet til Besiddelsen af et Fideikommis' faste Ejendom. Der foreligger fra en Række Kommuner Landet over, hvor saadanne Fideikommisser ere beliggende, hvortil der er knyttet Fideikommiskapitaler, en Række Andragender, som synes mig at fremføre ret vægtige Momenter til Grund for en saadan Ordning.

Det ærede Medlem fandt, at § 22 var ret umulig i sin Redaktion, idet der staaar, at al Ligning paa Hartkorn bortfalder, og saa følger der videre i Paragraffen, at den dog ikke bortfalder alligevel. Jeg tror ikke, jeg kan give det ærede Medlem Ret deri. Der staaar, at al Ligning paa Hartkorn bortfalder og erstattes saaledes, og saa angives det nærmere. Der ligger ikke deri, at den skal bortfalde i Dag og erstattes i Dag; der staaar, at den bortfalder, og saa giver Paragraffen Bestemmelser om, hvorledes den bortfalder, og om, hvorledes den erstattes ved Ligning paa faste Ejendomme.

At der er givet en længere Tid, inden hvilken man skal gaa fra den nuværende Beskatning til den ny, synes det ærede Medlem at være en Modstander af. Det ærede Medlem udtalte senere ved sin Omtale af Enkelthederne i Lovforslaget, at han her som saa ofte fulgte Regeringen og søgte at støtte Regeringen. Jeg havde saa egentlig været berettiget til at tro, at netop i dette Tilfælde, hvor Regeringen foreslaar at gaa til Værks lempelig, langsomt og med fuldt Hensyn til de bestaaende Forhold, kunde man have truffet det ærede Medlems Støtte, i Stedet for at det ærede Medlem netop her er Modstander og ønsker, at man radikalt, straks og øjeblikkelig, skal gaa til det ny.

Det ærede Medlem omtalte §§ 33 og 34. Det ærede Medlem saa ikke nogen Betydning i det, der er optaget af Folketinget, at Spørgsmaalet om at forhøje det udskrevne Beløb skulde gøres til Genstand